

2. únor - Hromnice

Svátek Hromnic je v mnoha náboženstvích vysvětlován různě. Ve všech ale panuje shoda v tom, že 2. února se pro lidi zima, nic nového za jiná. Z pohledu hospodářství to přitom bývalo velmi důležité. Na Hromnice by měli mít zkrmenou polovinu sena, obilí, brambor. Týkalo se to zásob jak pro jeho rodinu, tak pro jeho zvířata. Na tuto skutečnost poukazuje spousta pranostik, vybrala jsem tuto jednoduchou, která tento přelom výstižně charakterizuje: „Na Hromnice přelom krajice a přelom píče.“ Narazila jsem ale také na jednu velmi svéráznou: „Na Hromnice má sedlák raději vlka ve chlévu a ženu na marách než slunce.“

Hromnice je lidové označení svátku, který prošel řadou proměn. Je to svátek velice starobylý. Uvádí se, že již koncem 4. století slavili v Jeruzalémě svátek – Hypopante Kyriou – Setkání s Pánem, mohutným procesím a svatelným průvodem. Přibližně od 10. sto-

letí byl svátek nazýván Očištění Panny Marie, a to až do úpravy liturgického kalendáře po 2. vatikánském koncilu za papeže Pavla VI., kdy byl přejmenován na svátek Uvedení Pán do chrámu.

Co nám tedy tyto názvy mají říci?

Podle starozákonních předpisů o rituálních čistotách byla totiž žena po porodu chlapce považována 40 dní za nečistou, po narození dcery to bylo 60 až 80 dní. Po uplynutí této doby musela za svého prvorozeného syna přinést do chrámu v Jeruzalémě jako oběť dar beránka nebo holoubka. Událost, kdy Ježíšova matka Maria přinesla v tento určený den svého syna do chrámu, aby ho jako prvorozeného zasvětila Bohu, je popsána evangelistou Lukášem. (Lk 2, 22-38)

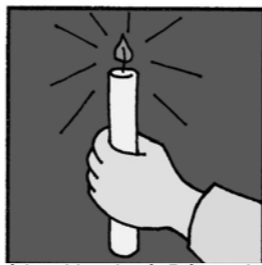
Maria se zde setkává s prorokyní Annou a spravedlivým Simeonem, který Ježíše nazval „světlem k osvícení národů“. Od tohoto Simeonova proroctví o Ježíši pochází zvyk, který se zadalšíit pravděpodobně od 11. století. V tento den se svítí svíčkami - „hromničky“, které se během bohoslužby zapalují a dávají do oken a spolu s modlitbou mají chránit obydlí i osoby před zásahem blesku. Dříve je babky kořeně používaly k léčení, dávaly je do rukou nemocným. A také

umírajícím bu do rukou nebo křížem pod kříž. Tímto dnem se také sklízí betlémy z kostelů a v domácnostech.

Označení svátku Uvedení Pán do chrámu je podobenstvím a vyjádřením ochoty zasvětit vlastní život vyššímu ideálu. Proto se v katolické církvi slaví druhý únorový den jako Den zasvěcených osob. Svátek mají eholníci a eholnice, kterých je v českých zemích okolo 3000 a kteří zasvětili svůj život výhradně Bohu. Toto „výhradní“ zasvěcení znamená, že Bůh si nenechá „vyhradit“ z velkého množství lidí a chtěl po něm, aby byl pouze Jeho. Je to zvláštní a krásné, že Bůh chce nejdříve nenechat pro sebe, proto, aby ho pak opouští, když už ho „má“, poslal zpátky lidem.

A tak zapálme svíčky a modleme se za všechny eholníky a eholnice a ostatní Bohu zasvěcené osoby i za ty, kteří se k volbě zasvěcení svého života výhradně Bohu teprve rozhodují.

(ss)

MÍSTNÍ UNIČOVSKÉ FARNOSTI

Únor 2011

Ročník 7

číslo 2

SLOVO ŽIVOTA NA ÚNOR

„Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové.“ (1. Kor 8,14)

Tato slova jsou ústředním tématem chvalozpěvu, jímž Pavel opěvuje krásu křesťanského života, jeho novost a dar svobody. Je to plod křesťanské víry v Ježíše, díky nimž jsme s Ježíšem plně spojeni a skrze něj vtaženi do dynamiky trojice života. Stáváme se s Kristem jednou osobou, a proto se podílíme na jeho Duchu a všech jeho plodech, především na Božím synovství.

Jestliže Pavel hovoří o „adopci“, dává to jen proto, aby odlišil naše postavení od skutečného synovství, které náleží pouze jedinému Božímu Synu.

Náš vztah s Otcem není jen právní, jak by tomu mohlo být u adoptivních dětí, ale je ním zásadním, což má celou naši přirozenost. Je jako nové narození, protože celý náš život vychází z nového zdroje, z nového ducha, jímž je samotný Duch Boží.

Chceme-li bychom proto bezpříkladně spolu s Pavlem opovívat zázrak smrti a vzkříšení, který v nás přináší milost Kristovu.

„Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové.“

Tato slova vypovídají něco o tom, co je společné pro náš křesťanský život, do něhož Ježíš v duchu vnáší dynamiku a napětí, které Pavel charakterizuje protikladem mezi tělem a duchem. Tělo má na mysli celého člověka, s jeho tělem a duší, se vším jeho křehkostí a neustálým bojem mezi egoismem a zákonem lásky, dokonce se samotnou Láskou, která byla vložena do našich srdcí.

Ti, kteří jsou opravdu vedeni Duchem, musí den co den „dobře bojovat pro víru“, aby dokázali přemáhat sklon ke zlému a žili podle víry vyznané k tomu.

Ale jak?

Víme, že když sobě Ducha Svatého je zapotřebí, abychom s ním spolupracovali. Když svatý Pavel psal tato slova, myslel především na povinnost Kristových následovníků, spojující právo v sebezáporu, v boji proti egoismu v jeho nejrušnějších podobách.

Ale tato smrt vlastního já vyvolává nový život stejně jako každý ořez, každé prořezání stromu. Každé „ne“ našemu sobeckému já je zdrojem nového světla, pokoje, radosti, lásky, vnitřní svobody, je otevřenou branou Ducha.

Když poskytneme Duchu Svatému, který je v našich srdcích, v těle svobodu, bude nám moci štěstí dělit rozdávat své dary a vést nás po cestě života.

„Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové.“

Jak tedy máme žít toto Slovo života?

Především bychom si měli být stále více v domě, že je v nás přítomen Duch Svatý. Ve svém nitru nosíme nesmírný poklad, ale dostaneme si jej neuv domujeme. Vlastníme mimořádné bohatství, které však zůstává z větší části nevyužitým.

Abychom naslouchali jeho hlasu a následovali ho, musíme odmítnout vše, co je proti Boží vůli, a souhlasit se vším, co chce on. Tedy odmítnout pokušení a v zárodku odstranit vše, co pokušení vyvolává, souhlasit s úkoly, které nám Bůh svěřil, říkat „ano“ lásce ke všem bližním, zkouškám a těžkostem, s nimiž se setkáváme...

Když budeme takto jednat, Duch Svatý nás povede, u nás křesťanský život přitavivým, dá mu sílu, svěžeť a světlo, které k autentickému křesťanskému životu nezbytně patří.

Potom i ten, kdo je nám nablízku, si všimne, že nejsme jen děti naší lidské rodiny, ale že jsme děti Boží.

Pomoc přišla

Bylo krátce před svátkem sv. Ondřeje, když jsem se na podzim roku 1966 vdávala: 26. listopad byl prvním dnem našeho manželství posvěcení církví. Vyprošovala jsem si od Boha hodně milostí, než jsem řekla své „ano“. Tehdy jsem ještě nevěděla, že jsem pro Boha tak drahá, vzácná. Píše to sám Bůh v dopise všem lidem – v Bibli. To on mi má být hlavně vzácný, ale na to jsem přišla až po letech: Bůh pomůže každému, kdo o to stojí.

Po mnoha letech se stalo, že manželovi došly léky, na kterých byl závislý. Jednalo se jen o dva dny, ale zdravotní potíže ho donutily ulehnout.

Právě v té době jsem se modlila s jednou paní u sošky Panny Marie – Růžky Mystické, kterou nám donesl pan farář. Tahle putovní Majolena dorazila v pravou chvíli. Nejprve jsem se v duchu modlila: „Bože, osvěž moje srdce zázrakem své lásky.“ Potom jsme se začaly modlit řekou ženec. V modlitbě jsme pokračovaly i v kostele na mši svaté. Během několika dnů manžel své zlé trampoty překonal. Spolu jsme potom šli na mši pomodlit se za své zemřelé předky. Má modlitba se zaměřila hlavně na kněze, kteří nás vedou ke svatosti.

Dana Lukasová

V měsíci únoru oslaví 85 let paní Anna Šenková, 84 let paní Milada Pórová, 80 let paní Vlasta Lolková a pan Zdeněk Fryšák, 75 let paní Marie Hanousková, paní Anežka Doubravová a pan Josef Kolomazník. Přijíme veškeré Boží požehnání, hojnost pokoje a radosti, pevné zdraví a sílu!

Jednomístní POKOJ VÁM! vydává římskokatolická farnost v Uničově. Neprodějně! Určeno pro vnitřní potřebu farnosti.

Redakční rada: P. Josef Janek (jj), Jiří Hájek (jihá), Ludmila Hájková (luhá), Jitka Šenková (jiše), Dagmar Bradáková (dabr), František Vomáčka (frvo), František Kovářík (frko), Klárka Hájková (klhá), Sona Šlosarová (ss). Grafická úprava Jana Šumpíková.

Přispívky posílat do 20. dne v měsíci psanou formou, elektronickou poštou. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.

Chiara Lubichová

Tip na nedělní výlet LI. část

Lom ve Výklekách a pramen Odry

Už jste se někdy koupali v přelivu? Nakonec, proč ne? Má to řadu výhod, například, že ve vodě ani na pláži není zrovna tláčenice... Sledovali jsme dva takové otužilce v zatopeném lomu ve Výklekách, ale je pravda, že se jim do vody moc nechtělo, do vody chápeme. Ovšem při našem odchodu se tam už hrnul i potápěč. Tento lom je nejspíš rájem pro potápěče. Slyšel jsem, že pod krásnou a čistou vodou plnou ryb jsou snad zatopené i nějaké vraky aut i stroje. Hloubka je údajně kolem 6 - 7 m a na internetu jsem našel také video odvážlivce, staršího pána, který zde po vzoru Vinetoua skákal do jezera z vysoké skály. A pak jsou zde také rybáři. V létě je tu prý hlava nad hlavu, ale v říjnu, za slunečného počasí, kdy stromy na srázech zářící barvami, je tu nádherně - pomínou-li občasné pozstatky odpadků, které obec pravidelně uklízí. Jejich povodci, „také turisté“, jsou oproti úklidové službě přece jen vždy v předstihu. Ale to jsem zaalpiliš zpíma. Kdeže to vlastně je? Z Olomouce se dáte smrem na Lipník nad Bečvou. A už pojedete po dálnici nebo po starší silnici, tak musíte na velké křižovatce za Velkým Újezdem odbočit na Výkleky. Vjedete do obce a z první zatáčky vede odbočka na kamenné parkoviště, od kterého je to k lomu asi už jen 200 m.

Můžete si obejít celý lom, je to tak na půl hodinky. Z cestí bych doporučil tu nejhornější. My, jakožto lidé neznalí místních stezek, jsme nejdříve šli k jezeru a pak jsme se na něj šplhali od břehu, a to po kamenité suti skrz trnité akáty a kluzké mechy, což bylo někde na pomezí turistiky a adrenalinových sportů.

Výkleky jsou od Uničova vzdáleny přibližně 43 km. A protože máme ještě čas, nevracejme se na zpáteční cestě

hned na Olomouc, ale přejeme dálnici a dejme se smrem na Odry. Po 7 km, v obci Kozlov, hledíme turistické rozcestníky. Pokud je nezachytíme, pokračujeme alespoň ve směru červených turistických značek, které uvidíme na sloupech podél cesty a je možné až tam, kam nám to zákaz vjezdu nebo závora dovolí. A dále nás už čeká pohodlná procházka po lesní silnici uprostřed vojenského újezdu, kam se alespoň podle tvrzení na zdejších cedulích - směrem k výhledu. Směrky nás zavedou až k prameni Odry, eky, která tvoří hranici mezi Polskem a Německem, aby se nakonec po 854 km vlévala do Baltského moře. Místo je to překrásné, ale v době naší návštěvy bylo tak podmáčené, že jsme si připadali jako v bažině. Chtěl jsem si odtud ještě „odskočit“ na nejvyšší vrchol Oderských vrchů, což je 680 m vysoký Fidlův kopec, ale raději jsem respektoval všudepřítomné zákazy. Toto je totiž možné pouze jedenkrát za rok, zpravidla 1. května, kdy je v rámci akce „Bílý kámen“ vstup do vojenského prostoru povolen a cesty jsou pak plné cyklistů.

Pokud byste byli hodně rychlí, můžete ještě pokračovat na poutní místo k Panně Marii do Spálova. Je to dalších 21 km. My se tam na stránkách časopisu možná podíváme někdy příště.

(jihá)

IV. lidový bál je za námi

Je čas práce a je čas oddechu. 29. ledna 2011 ve večer došlo v sále G-clubu v Uničově právě na ten oddech, protože se zde konal již IV. lidový bál.

Jeho hlavním pořadatelem bylo občanské sdružení Zacheus, významnou pomocí přispěla místní organizace KDU-ČSL, dobrovolníci uničovské Charity a římskokatolická farnost Uničova.

Slavnostního zahájení se ujal europoslanec pan Ing. Jan Bězina spolu s paní místostarostkou Ing. Jarmilou Kaprálovou.

Hudební produkci zajistila hudební skupina Formule pana Bednáře z Uničova, ten se také ujal konferování celého plesu a zajistil i slovní doprovod při průběhu tomboly.

Do průběhu lidového bálu patří nejen hudba k tanci a poslechu, ale také kulturní program. Letos ho tvořila dvě vystoupení baletu II. cyklu Základní umělecké školy v Uničově pod vedením paní Iriny Trocenko. Jako první zatančila v úvodu valčík od ajkovského a jejich druhé vystoupení, které následovalo opotně na několika tanečních sériích, to byla část z muzikálu Fantom opery.

Okávaným bodem celého plesu je vždy tombola. Ta letošní byla opět bohatá, ceny hodnotné a největší radost udělaly svým výhercům asi ryze praktické věci, jako je například plastová popelnice, 500 kg dřevných briket, štangla tláčenky, poukázka na nákup masa nebo dárková balení piva i vína. S nadsázkou snad mohu napsat, že je vidět, že i takovéto věci přispívají ke spokojenosti v našem životě.

Atmosféra bálu byla veselá, upřímná, srdečná a přesto poklidná. Sál se během večera zaplnil a hudba vždy přilákala na taneční parket taneční páry všech věkových kategorií. Hudba možná vyhovovala spíše dříve narozeným, přesto i mládež nezahálela a bavila se nejen ve svém společenství u stolu, ale i při tanci. Líbilo se mi, s jakou radostí tančili. V jejich tanci a pohybech je znát nadšení mladíků. Ale nejen mladí, i starší to dokážou překonat a je na nich velmi

přijemný pohled. S jakou decentností dokáží prožívat taneční rytmus a s jakou noblesou se pohybují i při rychlejších kouscích a především jak je kultivovaný jejich vzájemný kontakt při tanci.

Na ples chodíme především kvůli možnosti zatančit si, ale je to také příležitost setkat se zde se svými známými, na které si třeba v průběhu roku kvůli pracovním a jiným povinnostem nenajdeme čas, popovídáme si s nimi, zaposloucháme se do hudební produkce, naše myšlenky plynou jiným směrem než obvykle. Máme zde jednoduše možnost odreagovat se a odpočinout si od běžného shonu života.

Pořadatelé letošního ročníku upřímně děkují všem sponzorům, dále všem, kteří poskytli svou pomoc při zajištění průběhu a zázemí celého bálu.

A především vám, že se vám všem takto prožitý večer líbil, že jste byli spokojeni, že jste prožili několik hodin příjemné zábavy a odpočinku, což je vždy hlavním přáním a cílem těch, kteří pro vás tento bál připravují. Protože bál je určen především vám, milí farníci, vašim blízkým a přátelům.

(ss)

